

щата си — криеха се отъ турската мъсть изъ потайнитѣ дебри на гордия балканъ. Бейрутлиевъ, съ двама другари изъ околноститѣ на Черешово, бѣше налучкалъ пжтъ, за да се промъкне отвъдъ. Единъ часъ му още трѣбаше.

Тихо се провираха тримата другари между храстове, шубраци. Дето бѣше открито, пълзѣха — да не ги забележи нѣкой.

— Дууръ, стой! — ненадейно имъ извикаха.

Наблизу бѣха въ засада нѣколцина аскерлии.

Бейрутлиевъ мигомъ залѣгна съ другаритѣ си. Отъ нѣколко страни гърмове се понесоха надъ тѣхъ.

— Пропълзете въ страни, — рече той на другаритѣ си: — бѣгайте. Азъ ще стрелямъ, за да обърна вниманието на турцитѣ върху себе си. Бѣгайте, спасявайте се. Безполезно е и вие да умрете — имате жени и деца.

Следъ нѣколко минути врѣхлетѣха го и го уловиха.

На третия день срѣдъ Черешово Георги Бейрутлиевъ увисна смѣло на бѣсилка. Последнитѣ му думи, произнесени на чистъ турски езикъ, бѣха:

— Турци! не искамъ да зная ни васъ, ни бѣсилката ви! Да живѣе свободна България...

Страшната вестъ стигна до Брѣстово скоро.

Огнена скръбъ, пламнало море залѣ всички българи въ градеца.

Децата забравиха фалагата — Лазаровото наказание.

